

[Indenrigs- og boligministeren.]

lovforslag, som foreligger her, åbnes der adgang til, at også huslejen i de almennyttige boligforeningers ejendomme kan forhøjes. Det er boligministeren, som påbyder forhøjelsen, men det vil i praksis ske efter en forudgående indstilling fra den pågældende forenings bestyrelse. De almennyttige boligforeninger har ligesom de private grundejere ikke haft adgang til at få lejeforhøjelse, og for de ældre ejendommers vedkommende er driftsudgifternes vækst jo blevet så stor, at foreningernes økonomi i visse tilfælde er truet, medmindre en lejeforhøjelse gennemføres. Denne forhøjelse fastsættes helt igennem individuelt. Det er jo ikke hensigten, at disse boligforeninger skal afkaste noget overskud, men hensigten er alene at sikre dækning for udgifterne. I nogle boligforeninger findes der på grund af huslejestoppet endda nødstedte afdelinger, som har oparbejdet underskud, og der kan endogså peges på afdelinger, som ikke har været i stand til at betale deres statslånsydelse. Den beslutning, som den høje rigsdag tager ved gennemførelsen af det lovforslag, jeg hermed redegør for, vil sikre, at der ikke opstår krisevanskeligheder for boligforeningerne.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om de andre bestemmelser, som forslaget om byggestøtteloven indeholder. På væsentlige punkter bygger lovforslaget på det, som min forgænger fremsatte. Dette gælder således med hensyn til begunstigelserne af familier med børn, begunstigelserne af alders- og invaliderentmodtagere og kronisk syge, statslån til alderdomshjem m. v., forhøjelse af lånegrænserne og lempelser af kommunernes garantiforpligtelser. Ligeledes imødekommer lovforslaget principperne i det lovforslag til ændret affattelse af byggestøttelovens kapitel VII om lån til opførelse eller forandring af ejendomme med socialt eller kulturelt formål, som var udarbejdet af boligministeriet under den tidligere regering.

Men næsten overalt gælder det, at lovforslaget ikke går så vidt som det tidligere lovforslag. Jeg skal ikke komme ind på detaljer i det tidligere lovforslag, men tillader mig herved at henvise til bemærkningerne til dette og bemærkningerne til nærværende lovforslag. Disse bemærkninger giver en kort omtale af bestemmelserne også i det tidligere lovforslag.

Udvalgets lovforslag — det, som vi altså nu har til behandling — går i korthed ud på følgende. For beboere i lejligheder taget i brug før 1. januar 1950 — altså lejligheder

tilvejebragt under et byggeomkostningsniveau, der var ret moderat i forhold til det nuværende — opretholdes i alt væsentligt de gældende regler om huslejenedsættelse for børnerige familier. For beboere i lejligheder taget i brug efter 1. januar 1950 indføres der derimod på væsentlige punkter forbedringer for familier med børn: huslejenedsættelse skal kunne opnås også for tobørns familier, såfremt vedkommende kommunalbestyrelse træffer beslutning herom, medens nedsættelsesordningen nu er begrænset til familier med 3 børn. Endvidere skal nedsættelse kunne opnås af enligstillede forsørgere med 1 barn, medens nedsættelse nu kun kan opnås af enligstillede forsørgere med 2 børn. Nedsættelse skal kunne opnås ikke alene som nu i det sociale boligbyggeri, men i hele det statsstøttede boligbyggeri. Nedsættelsesprocenterne forhøjes, og der lægges ikke loft over nedsættelsesbeløbene, således som tilfældet er nu. Parcelhusbyggeriet for mindrebedemlede får, for så vidt det er taget i brug efter 1. januar 1950, nedsættelse af statslånsydelsen til 1,2 pct., medens nedsættelse hidtil kun kunne opnås til 2 eller 2,2 pct.

For alders- og invaliderentmodtagere og modtagere af hjælp til kronisk syge indeholder lovforslaget følgende bestemmelser. Der indføres en ny refusionsordning for mellemværendet mellem staten og kommunerne vedrørende boligerne for aldersrentemodtagere, en ordning, som dels er gunstigere for kommunerne end den gældende ordning, dels er mere overskuelig. Endvidere gives der adgang for invaliderentmodtagere og kronisk syge til, når særlige forhold taler derfor, at få bolig i byggeriet for aldersrentemodtagere. Rentemodtagerne og de kronisk syge skal kunne få huslejenedsættelse ikke alene i aldersrentemodtagerboliger, men også i det sociale byggeri, der påbegyndes efter lovens ikrafttræden, dog således at nedsættelsen for enlige personer og for barnløse ægtefællers vedkommende er betinget af, at lejligheden højst rummer et værelse for hver tilskudsberettiget person og for dennes ægtefælle, dog at lejligheden altid kan rumme to værelser. Ligesom udvalget lægger jeg megen vægt på disse nye regler, der muliggør at skaffe billige boliger til rentemodtagerne i det almindelige byggeri, så at de ikke udelukkende skal være henvist til at leve deres sidste dage i aldersrenteboliger, hvor de løber den fare i et vist omfang at blive isoleret fra den øvrige del af befolkningen.

Ved lovforslaget foreslås lånegrænserne forhøjet med 5 pct. for parcelhusbyggeriet for mindrebedemlede og for det forretnings-